

Arrest

nr. 83 606 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x/ II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 9 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 11 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 november 2010 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 via de stad Leuven werd ingediend door :

M., R. (R.R.: (...))

Geboren te Nuwakhaly op 05.06.1979

Nationaliteit: Bangladesh

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, maar voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Niettegenstaande het feit dat betrokkene over een arbeidsovereenkomst beschikt, hebben wij moeten vaststellen dat hij niet kan aantonen dat hij sinds ten minste 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene verklaart zelf dat hij pas in België verblijft sinds 7 juni 2009, wat bevestigd wordt door zijn beweringen in het asielrelaas. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor regularisatie op basis van criterium 2.8B doordat hij niet voldoet aan de voorwaarde hier te verblijven sinds ten minste 31.03.2007.

Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene verblijft in België sinds juni 2009, is geïntegreerd, is werkwilbig, heeft zich ingeschreven voor een inburgeringscursus, wil zo snel mogelijk een der landstalen leren, heeft een grote vriendenkring opgebouwd, legt een attest van werkbereidheid en een huurcontract voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009, in dit geval de voorwaarde van de duur van het verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een veroordeling en geen gevaar uitmaakt voor de openbare veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij zou zijn land verlaten hebben omwille van ernstige problemen waarmee hij geconfronteerd werd. Echter, hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 08.06.2009, werd afgesloten op 11.10.2010 met de beslissing ‘Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus’ door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. De duur van de procedure – zijnde iets meer dan een jaar en vier maanden – was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij aan: *“De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet.”*

Het middel luidt als volgt:

“De regularisatie aanvraag van verzoeker werd verworpen onder verwijzing naar de instructie dd 19 juli 2009 die genomen werd door Minister Wathelet. Deze instructie werd onwettig verklaard en vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009.

Ondanks de onwettigheid van voormelde instructie, verklaarde Minister Wathelet deze vernietigde instructie toch toe te passen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid. Zodoende worden eisen toegevoegd aan het bestaand artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

De weigering van de aanvraag tot regularisatie op basis van een instructie die inmiddels onwettig verklaard werd en vernietigd werd door de Raad van State, kan niet weerhouden worden.

De aanvraag dient immers enkel getoetst te worden aan artikel 9bis vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft voldoende elementen aangereikt die een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9 bis rechtvaardigen, zijnde

- werkwillegheid,*
- Franse taalkennis,*
- een sociaal netwerk.*

De motivering in de bestreden beslissing verwijst enkel naar de criteria zoals opgesomd in de vernietigde instructie, en wijst op die basis de aanvraag af.

Bovendien druipt zij lijnrecht in tegen de klassieke criteria die van belang zijn om geregulariseerd te kunnen worden, namelijk werkwillegheid, het kennen van één der landstalen en een sociaal netwerk hebben uitgebouwd.

Het blijven toepassen van de vernietigde instructie-criteria — op basis van de zogenaamde discretionaire bevoegdheid van de minister, kan niet aanvaard worden, daar zij het bestaande artikel 9 bis verzwakt EN tevens leidt tot willekeur wat onaanvaardbaar is in een rechtsstaat.

Het feit dat de Raad van State deze instructie criteria heeft verworpen, omdat zij onwettig tot stand gekomen zijn, heeft voor gevolg dat het klassieke artikel 9 bis dient toegepast te worden.

Deze motivering kan niet weerhouden worden.

Het middel is gegrond.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende het tweede middel:

“In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van art. 9 van de Vreemdelingenwet, en van een onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing in het licht van de Wet van 29 juli 1991.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte de instructies van 19.07.2009 heeft toegepast, nu deze vernietigd zijn door de Raad van State. De gemachtigde had volgens verzoeker zijn aanvraag moeten beoordelen in het licht van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, dat minder streng zou zijn dan de instructies die het bestaande art. 9bis van de wet zouden ‘verzwaken’ en leiden tot willekeur.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Immers, zoals ook uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing, heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies, zoals algemeen bekend geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

Verzoeker heeft zich in zijn aanvraag overigens zelf beroepen op deze instructies om geregulariseerd te worden (zoals ook wordt opgemerkt in de bestreden beslissing), zodat niet kan worden ingezien welke belang hij kan hebben bij zijn concrete kritiek.

Naast deze situaties, zoals opgesomd in de instructies, blijft de gemachtigde uiteraard bevoegd om nog steeds discretionair te beslissen over aanvragen om machtiging tot verblijf.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid; houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden,

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid”

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De verwerende partij verwijst naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: In casu heeft de gemachtigde — zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing — vastgesteld dat verzoeker zich in zijn aanvraag heeft beroepen op de instructies van 19.07.2009, doch niet voldoet aan de in de instructies gestelde voorwaarden, en de door hem ingeroepen elementen niet volstaan om te worden geregulariseerd.

“Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 waarin welbepaalde regularisatiecriteria worden omschreven, weer een grotere appreciatiebevoegdheid heeft en dat hij in de beslissing niet motiveert waarom geen gebruik gemaakt wordt van deze grotere appreciatiebevoegdheid maar zich enkel beperkt tot het verwijzen naar criteria vermeld in de vernietigde instructie.

Verzoeker stelt tevens dat hij bewijzen voorlegde van zijn duurzame verankering.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd' is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding. (R.v. V, nr. 50263 van 27.10.2010)

Verzoekers beschouwingen kunnen duidelijk niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing is ten genoegte van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing ten genoegte van recht motiveren. De motieven van de beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

Verzoeker toont niet aan met welke elementen van zijn aanvraag de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de beslissing.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met deze beslissing, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen zijn discretionaire bevoegdheid werd genomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 inclus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake overigens een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel is eveneens ongegrond.”

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de partijen gevraagd wat hun standpunt ter zake is. Zij verwijzen naar het verzoekschrift en de nota.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit de aanvraag van de verzoekende partij blijkt dat zij het criterium 2.8B “*werk en duurzame lokale verankering*” aanhaalde van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Tevens haalt zij volgende elementen aan inzake de gegrondheid van haar aanvraag:

- het hebben van vele vrienden,
- uiterste best om te integreren, wat wordt gestaafd aan de hand van overgemaakte stukken (arbeidscontract, attest werkbereidheid, attest aanmelding inburgering, attest inschrijving taal cursus, verklaringen en getuigenissen),
- nooit een veroordeling gehad en geen gevaar voor de openbare orde,
- onmogelijkheid terug te keren naar land van herkomst in de zin van artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij voert aan dat een vernietigde instructie niet mag worden toegepast en dat deze geen voorwaarden kan toevoegen aan de wet, dat zij niet inziet waarom haar elementen van integratie geen elementen zouden vormen om geregulariseerd te worden en dat het niet volstaat te motiveren dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van de instructie en dat om die reden haar aanvraag wordt verworpen.

In de bestreden beslissing wordt inzake de door de verzoekende partij aangehaalde criterium van de vernietigde instructie het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, maar voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Niettegenstaande het feit dat betrokkene over een arbeidsovereenkomst beschikt, hebben wij moeten vaststellen dat hij niet kan aantonen dat hij sinds ten minste 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene verklaart zelf dat hij pas in België verblijft sinds 7 juni 2009, wat bevestigd wordt door zijn beweringen in het asielrelaas. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor regularisatie op basis van criterium 2.8B doordat hij niet voldoet aan de voorwaarde hier te verblijven sinds ten minste 31.03.2007.”

en:

“Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene verblijft in België sinds juni 2009, is geïntegreerd, is werkwilbig, heeft zich ingeschreven voor een inburgeringscursus, wil zo snel mogelijk een der landstalen leren, heeft een grote vriendenkring opgebouwd, legt een attest van werkbereidheid en een huurcontract voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009, in dit geval de voorwaarde van de duur van het verblijf.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: er is niet voldaan aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf sedert een bepaalde termijn. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een ononderbroken verblijfsduur sedert een bepaalde datum zodat in casu voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

2.3.2. De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zoals reeds gesteld haalde de verzoekende partij in haar aanvraag ook volgende elementen aan inzake de gegrondheid:

- het hebben van vele vrienden,
- uiterste best om te integreren, wat wordt gestaafd aan de hand van overgemaakte stukken (arbeidscontract, attest werkbereidheid, attest aanmelding inburgering, attest inschrijving taal cursus, verklaringen en getuigenissen)
- nooit een veroordeling gehad en geen gevaar voor de openbare orde,
- onmogelijkheid terug te keren naar land van herkomst in de zin van artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene verblijft in België sinds juni 2009, is geïntegreerd, is werkwilbig, heeft zich ingeschreven voor een inburgeringscursus, wil zo snel mogelijk een der landstalen leren, heeft een grote vriendenkring opgebouwd, legt een attest van werkbereidheid en een huurcontract voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009, in dit geval de voorwaarde van de duur van het verblijf.”

en:

“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een veroordeling en geen gevaar uitmaakt voor de openbare veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij zou zijn land verlaten hebben omwille van ernstige problemen waarmee hij geconfronteerd werd. Echter, hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 08.06.2009, werd afgesloten op 11.10.2010 met de beslissing ‘Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus’ door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. De duur van de procedure – zijnde iets meer dan een jaar en vier maanden – was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk geantwoord wordt op de volgende elementen die de verzoekende partij aanhaalde: nooit een veroordeling gehad en geen gevaar zijn voor de openbare orde en de onmogelijkheid terug te keren naar land van herkomst in de zin van artikel 3 EVRM.

Op de elementen van zijn integratie, zijn werkwilbigheid, zijn inschrijving voor een inburgeringscursus, zijn wens zo snel mogelijk een der landstalen leren, zijn vriendenkring, het voorgelegde attest van werkbereidheid en een huurcontract wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is in de opgegeven mate gegrond. Er dient niet meer te worden ingegaan op het eerste middel.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN